

Irena Obermannová

DOBŘÉ DUŠE

motto

detektivka

Dobré duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Irena Obermannová
Dobré duše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Irena Obermannová

DOBŘÉ DUŠE

Praha 2017

Dobro je jako voda. (Lao'c)

Mamince, která už si to přečte jinde.

*Za to, že tato knížka mohla vzniknout, děkuji všem,
s nimiž jsem si o ní mohla povídat a kteří mě podporovali.*

*Je to Alena Müllerová, Kateřina Krobová,
sklář pan Drnec a Honza Havel – oba z Chřibské,
dále Láďa, Zdeněk a obě mé dcery.*

OBSAH

1. KAPITOLA PÁTEK A SOBOTA	9
2. KAPITOLA NEDĚLE	85
3. KAPITOLA PONDĚLÍ A ÚTERÝ	134
4. KAPITOLA STŘEDA	171
5. KAPITOLA ČTVRTEK	192
6. KAPITOLA PÁTEK	207
7. KAPITOLA SOBOTA	234
EPILOG	241

PÁTEK A SOBOTA

É ČTYŘI – CÉ PĚT.

Sicilská hra. Jezdec na ef tři – dé šest.

Od psychoterapeuta i od trenéra mám zakázáno hrát sama se sebou. Ale někdy to jinak nejde.

Matka říkala, že už když jsem přišla na svět, neřvala jsem, ale odříkávala šachové tahy. To si ale vymýšlela, přesněji šlo o vtip. Vtipům nerozumím, pokaždé, když přijde takzvaná pointa a lidé se smějí, mám chuť se zeptat, co bylo dál? Protože to by mi teprve přišlo zajímavé. Ale již jsem pochopila, že po vtipu není nic, v tom je ten vtip. Rovněž už vím, že šachové tahy bych neměla vykřikovat nahlas, lidé se pak diví, což nepřináší nic dobrého. Na druhou stranu, lidé se pak diví a taky nechápou, proč mluvím knižně. Ale proč ne?

Dé čtyři – cé krát dé čtyři.

Jezdec krát dé čtyři – jezdec ef šest.

Hraní šachů sama se sebou mi může způsobit schizofrenii. Ani z hlediska tréninku mě to nikam neposouvá, protože každý má v hlavě zakořeněné své vlastní myšlenkové vzorce, osobní rukopis, a i kdyby se snažil sebevíc hrát jako někdo jiný (což je pro mě nebezpečné), stejně hraje jako on sám. Jenže já hraji šachy stále. Šachovnice je mou utkvělou myšlenkou, mírou všeho, mapou světa. Ovšem jsou chvíle, kdy se rozostří. Právě teď... Jezdec cé tři. Á šest.

Střelec é tři – é pět... Na okamžik se zaposlouchám do

odbíjení pražců. Jejich rytmus mi připomene tikání babiččina starého budíku. Tohle jediné mě na cestování vlakem baví, protože krajina za oknem mi nahání strach, stejně jako lidé v kupé, kteří sedí příliš blízko, takže mě ruší. Potřebovala bych si ještě trochu rozebrat partii. Ne kvůli provinční simul-tance pořádané místním šachovým družstvem Vlček, ale kvůli ohromné šanci, která se naskytlá a můj trenér Jonáš ji tak obratně popadl za pačesy. Proto mu leccos odpouštím, jako třeba to, že jel dřív a ponechal mě napospas jízdě vlakem. Pro jistotu však vytahuji kulicha a narážím si ho až k očím, i když je teprve polovina září, i když na mě budou lidi překvapeně zírat. Prostě už se to nedá ovládnout, jediné pod čepicí si připadám bezpečná a klidná... Jezdec bé tři. Střelec é šest... Stihla jsem to jen tak tak, vlak zpomaluje, odbíjení pražců mění rytmus, nastává nebezpečná akce. VLČÍ ÚPICE, hlásá nádražní cedule. V kupé dochází k nepříjemnému přesunování lidí a zavazadel.

Zavírám tablet a beru si tašku. Úzkou chodbičkou, kde se mě dotkne ramenem slečna s příliš žlutou kabelkou, postupujeme směrem k východu. V Izraeli jsem vlakem nejezdila. *Matka by to nikdy nedovolila.*

Há tři – střelec é sedm.

Setrvávám pod kulichem.

~~~

Dlouze potáhnu z kubánského doutníku Romeo y Julieta, který miluji já a Churchill. Městečko teď vidím jako na dlani. Domy k sobě neladí, poslepovali je z nejrůznějších materiálů, některé natřeli křiklavými barvami, jeden dokonce hráškově zelenou, která mi nahání hrůzu. Mezi nimi spatřím několik chaloupek jako z pohádky, pak domy ve stylu podnikatelského baroka. Tipuji, že napravo žijí kretění a nalevo zmrdi...

Gé čtyři – dé pět.

É krát dé pět – jezdec krát dé pět.

Střelec gé dva – jezdec krát é tři.

Dáma krát dé osm šach – střelec krát dé osm.

Všechna ta nesourodá obydlí jako by byla poházena kolem nepřilíš široké ulice a také po loukách, za nimiž se tyčí středně vysoké kopce. Barokní kostel uprostřed působí jako z jiného filmu. Zkrátka zmatek. Chaos světa, co nemá řád. Děsil by mě, i kdybych si kulicha narazila až po krk.

Ef krát é tři – střelec há čtyři šach.

Král ef jedna – jezdec cé šest.

Jezdec cé pět – střelec cé čtyři šach.

Král gé jedna – dlouhá rošáda.

Zahlédnu starý tovární komín. Konečně opěrný bod, který mě uklidní svou jednoduchostí.

Bé tři – střelec gé pět.

Věž é jedna – střelec há čtyři.

Věž bé jedna – střelec gé pět.

Průnik bílého krále do středu tábora černého. Dědci, co hráli v kavárně Mever Layarkon, tomu říkali pochod čínských dobrovolníků. Neztratím se tu. Přesto lze předpokládat, že hrát simultánku v takové díře bude pěkný voser.

„Alice?“ slyším Jonáše z velké dálky.

„Prosím?“

„Mluvím na tebe už asi pět minut.“

„A co mi říkáš?“

„Různě se s tebou vítám a tak.“

Bere mi z ramene tašku. Stará se o mě. Asi je galantní. Ale já neobsahuji ženu. Nevím, co to znamená. Možná to hekání, co studuji v péčkách. Jonáš se o mě stará jako o dítě. *Připomíná mi tím matku.*

„Tady slečna by se tě ráda na něco zeptala. Můžeš se zapnout?“

Vedle Jonáše se pohupuje žlutá kabelka z vlaku. Zjišťuji, že náleží slečně se špendlíkem v uchu. Celá je oblečená v černé barvě. Vedle ní postává drobný kluk s kšiltovkou naraženou hluboko do čela. Dívka se na mě usměje, čehož se vždycky leknu.

„Nezlobte se, ale nejste vy ta izraelská šachistka Alice Šíma?“

„Ne. Jak vás to do prdele mohlo napadnout?“

Jonáš mi opakovaně vysvětluje, že sprostá slova používám v situacích, kdy je to nevhodné. Ale nemůžu si pomoci, na rozdíl od všeobecného chaosu vůkol jsou přesná jako pravidla šachu.

Dívka se zasměje. Podává mi ruku: „Ale jste! Viděla jsem vás na fotce.“

„Je nelogické, že se ptáte, když to víte!“

„Slečna nejspíš nevěděla, jak začít,“ vysvětlí mi Jonáš. Takové věci nechápu.

Dívku to ale nerozhází.

„Můj fotr tu akci sponzoruje. On si o sobě myslí, že je skvělejší šachista.“ Podává mi ruku. „Julie. A tohle je Erik, můj kluk.“

Prohlížím si ho. Je tmavý, jako by žil někde u moře. Třeba v Tel Avivu. S barvou jeho pleti silně kontrastují sněhobílé, pečlivě vyčištěné adidasky.

„Jsme jak Rom a Julie. Ve všem,“ usměje se dívka. „Ale Erik neví, co to je. Vid', láska.“

„Už jo.“

„Doutníky,“ odpovím a napadá mě, že je to možná vtip. Ale spíš ne, protože se nikdo nezasměje a ta věta může mít pokračování, například: kubánské doutníky Romeo y Julieta se vyrábí již od roku 1875, dělají malé i velké. Dále bych mohla popsat jejich zpočátku dřevitou, později kořeněnou chuť.

Také Erik si mě prohlíží, načež uznale hvízdne.

„Dobrá čepice,“ pochválí mého kulicha, čímž si mě dost získá.

„Bydlíte v penzionu na náměstí?“ ptá se Julie a Jonáš kývne. „Pěkně hnusnej, co?“ ušklíbne se dívka. „Ale máme tu jen jedinej.“

Připojují se k nám, aniž bychom jim to povolili, což se považuje za projev přátelské náklonnosti. Dojdou s námi až na malé náměstí a před oprýskaným domem, jehož vývěsní cedule hlásá, že se tu nalézá Sklářská hospoda, se s námi náhle rozloučí. Uleví se mi. Hrůza z toho, že bych si s nimi měla dál „hezky povídat“, aniž bych měla o čem, mi znepríjemňovala celou cestu. Ze všeho nejdřív nahlédnu umouněným oknem do hospody a překvapí mě, kolik tam už teď sedí lidí, nikdy nepochopím českou náklonnost k neutěšeným hostinským zařízením. Teprve potom se rozhlédnu po náměstí.

Náměstím bych to nenazvala. Tohle městečko se táhne krajinou jako dlouhý had, nic kulatého tu nemají, což mě trochu uklidňuje, protože převod do čtverců bude proveditelný. Otiskuji si vše do hlavy, můj mozek vrní, úzkost se rozplývá.

„Podívej, mají tu i kavárnu.“ Jonáš s lehkou ironií pokyne směrem k ceduli nad prosklenou výlohou. DOBRÉ DUŠE, stojí na ní napsáno. Ten název mě zaujme.

„Asi že maj dobrý kafe,“ podotkne Jonáš.

„Nebo činí dobro.“

O dobrou a zlu poslední dobou docela přemýšlím. Je to taková nejasná kategorie. Jablko poznání je podle Bible jablkem sváru. Lidé byli vyhnáni z ráje, oblékli se, a tím začalo jejich neštěstí. Byli by opravdu v ráji šťastnější? Pochybuji. Podle mě je zlo veličinou síly. Má svou akci a reakci. Když někoho kopnu, velmi pravděpodobně mě kopne zase zpátky. Zlo je

jako bumerang. Ale dobro? S dobrem to je nějaké složitější. Lidé se jím rádi ohánějí, často tvrdí, že dobro se má podporovat, zatímco zlo je nutno vymýtit. Jenže proč se to ještě nikomu nepodařilo, když po tom všichni tak touží? Tahle rovnice nevychází. Dobro jde vždy ruku v ruce se zlem. Jedno bez druhého nemůže existovat. Nikdo neví proč. Dokonce ani já ne. Je to další zmatek.

V šachu nic takového jako dobro a zlo neexistuje, tam je jen boj, strategie, inteligence, poznání...

Náš penzion stojí hned vedle kavárny. Uvnitř to není ani trochu útulné, proto Jonáš rozhodne, že si tam jen hodíme věci a půjdeme se projít.

„Paní starostka se s tebou chtěla osobně přivítat. Jenže teď to asi nepůjde. U sklárny se pořádá meeting na protest proti tomu, aby tam vznikly byty.“

Ne, že by to byl důvod, abych se tam hnala také, ale zajímá mě ten komín, a proto souhlasím.

Budova sklárny je obehnaná cihlovou zdí vysokou dva metry a sedm centimetrů. Nedaleko vchodu je do ní vytesáno číslo 1414. Zeď je poměrně velká, za ní vykukují střechy několika budov, některé jsou vzájemně propojeny. I ty působí velmi staře, o to víc mě překvapuje, že ani objekty za ní nevypadají právě udržované, spíš jsou na spadnutí, což vzhledem k datu na zdi nechápu. V Tel Avivu by ji takhle pustnout nenechali. To si ale nechám pro sebe, protože již vím, že podobné úvahy na Čechy působí, jako že se vyvyšují. A já se vskutku vyvyšuji. Protože jsem výjimečná. Není moje chyba, že to lidi buď nechápou, nebo je to rozčiluje. V obou případech si mou mimořádnost s oblibou pletou s postižením.

~~~

Vcházíme na prostorný dvůr, jehož prostředkem protéká tenký potůček. Postává tu padesát dva lidí. Někteří drží transparenty. Čtu, co je na nich napsáno. SKLÁRNA NENÍ PAKÁRNA nebo ČTRNÁCTKU NEDÁME, RADŠI JI ZBOURÁME, DĚJINY NEJSOU NA PRODEJ, CHCEME V ÚPICÍ SKLO, NE BYTY nebo AŽ PŘIJDOU VLCI, BUDETE ČUMĚT... a podobně. Prohlížím si shromáždění. Orientuji se rychle. Převážně ho tvoří mladí (33), ale nejenom (19). Převážně zoufalí. Takto vypadají nezaměstnaní. Nasraní. Většina z nich má zanedbaný zevnějšek, jsou oblečeni buď špatně, nebo snaživě trendy, jejich obličej v sobě obsahují cosi zahořklého. Všimnu si mladíka v klobouku, který se úpické imagi poněkud vymyká, jeho tvář má v sobě cosi dívčího, na sobě má černou košili a černé upnuté džíný nad kotníky, z nichž mu vykukují červené ponožky. Od uší má dolů spuštěné dlouhé pejzy, už v Praze jsem si všimla, že tento účes ortodoxních židů přišel v určitém okruhu lidí do módy. Spatřím také Julii. Její žlutá kabelka se už zase houpe, a tentokrát se s ní houpe celá Julie. Poslouchá Erika, který rapuje několik hesel z transparentů, tančí trhavými pohyby jako robot a bílé adidas se hbitě míhají vzduchem. Někteří ho napodobují (nešikovně), jiní sledují (nevraživě). Když Erik skončí, obejmeme Julii tím nepochopitelným způsobem, co pro něj neumím najít výraz ani v češtině, ani v angličtině, ani v hebrejštině.

Zadívám se stejným směrem, co teď všichni – na improvizované pódium pod komínem vystupuje krásná hnědovláska. Střevíčky na podpatcích by na každé jiné v tomhle zapadákově vypadaly komicky, ale na ní působí naprosto samozřejmě. Stejně jako křiklavě červená rtěnka. Do prdele. Lady Dangerous číslo tři, limitovaná kolekce. *Matka ji dostala přímo od firmy, jejíž tvář se ten rok stala. Bylo jim ctí. Všem bylo ctí vždycky a všechno. Tak dost.*

„Jako děti jsme si sem chodili hrát,“ halasí žena do mikrofonu. Má vystouplé lícní kosti, což jejímu vzezření dodává hebký kočičí výraz, výrazná brada působí oproti tomu bojovně. Její příjemně zabarvený hlas jako by člověka plnil nadějí. Dobře o tom ví. Dokáže lidmi manipulovat, jak potřebuje. Bude v tom lepší než já, protože na rozdíl ode mě se v nich vyzná.

„Tehdy se tu vyrábělo sklo, všechny pece jely naplno, pracovali u nich naši rodiče... Všude na zemi ležely barevné skleněné kusy, říkali jsme jim drahokamy, sbírali jsme je a stavěli z nich skleněné hrady. Jenže naše sklárna má i své temné stránky, říká se, že tu straší duše zemřelých sklářů, kteří tu ve středověku umírali za blíže nevyjasněných okolností...“

„Nejenom ve středověku!“ vykřikne někdo, ale starostka na pódiu mu nevěnuje sebemenší pozornost.

„Traduje se, že při každém úmrtí začnou v Úpici výt vlci, podle nich také dostalo naše městečko jméno.“ Pozorují výraz starostky. Usmívá se a snaží se působit optimisticky, ale její oči se těkavě rozhlížejí kolem, jako by se něčeho nebo někoho bála, jako by někoho mezi lidmi hledala. „Pravda je, že z katakomb se někdy podivné zvuky ozývají, ale spíš než nářky zemřelých to bude vítr,“ pokračuje. „Už několikrát sem přijeli záhadologové a pokoušeli se vše objasnit. Marně. Podobně jako operátoři nedokáží vysvětlit, proč v celém objektu nefungují mobily a nejde internet. Jako děti nás všechny příběhy o duších zemřelých a o vlcích nesmírně vzrušovaly. A taky ten komín.“

Erika objímajícího Julii zezadu surově popadne asi tak padesátiletý urostlý chlap a srazí ho k zemi. Popojdu blíž.

„Železo mi tu kradeš, ale Julii necháš na pokoji, rozumíš?“

Několik lidí se otočí, ale nikdo nezasáhne, jediná Julie za-

čne do muže bušit pěstičkami a on překvapivě drží. Pak se ten chlap obratně vykrouť, překročí Erika a mizí. Erik vyskočí jako čertík a hrozí muži pěstí. Ten se ani neohlédne.

„Vždycky jsem na komín toužila vylézt,“ halasí z pódia ta žena, „ale měly jsme to přísně zakázané. Jednou jsme se sestrou ten zákaz překročily. Nevystoupaly jsme až nahoru, byly jsme přistiženy při činu asi tak v jedné třetině a dostaly jsme na zadek. Ale za ten nádherný pocit nám to stálo. Na okamžik jsme spatřily Vlčí Úpici shora. Bez jejích titěrných, žabomyších sporů, oproštěnou od sousedské závisti, bez maloměstského mindráku. Spatřily jsme překrásné městečko ležící na úpatí hor, které dostalo své jméno po vlčích, co tu dříve nevyli, ale byli součástí této nádherné, divoké přírody.“

Všechny pohledy se teď upřou na další drobnou tmavovlásku. Vypadá jinak než starostka, působí neupraveně, vlasy má stažené do ohonu, na její tváři nevidím ani stopu líčidla, na nohou má tenisky. Zkrátka je pravým opakem ženy na pódiu. Za ruku drží malou holčičku, zvedá ji a ona ženě na pódiu mává. Starostka nereaguje, je zcela zaujata svým proslovem. Připadá mi skvělý! Něco takového bych tady nečekala. Nepociťuji žádné velké sympatie k ženám na vysokých podpatcích, ale tahle se mi zamlouvá.

Také Jonáš z ní nemůže spustit oči, byť z jiného důvodu než já. Tenhle jeho pohled znám. Ta děvčata mi pak volají, dělají scény nebo pláčou a prosí mě, abych Jonáše přiměla, aby se k nim vrátil. Což pochopitelně nedělám. Proč také. Kdyby studovaly péčka, věděly by, že se staly součástí chemicko-biologického procesu s jasnými pravidly. Nejdříve nastává erekce, kdy dochází k omylu, že k nim muž neboli Jonáš má vztah, následuje soulož provázená všemi těmi zvuky a pak přijde ejakulace. Zanedlouho po ní se vysvětlí, že objekt jeho vášně je mu ve skutečnosti lhostejný. Jsem chodícím důka-

zem, že panna se může v otázkách erotiky orientovat lépe než takzvaně zkušenější děvčata.

Žena na pódiu by mi nevolala. Je mi v něčem podobná. Hraje sice jinou hru, ale ovládá ji skvěle, to poznám.

„Nikdy jsem nepřestala toužit dostat se až na vrchol našeho komína,“ ozývá se z mikrofonu. „Usiluji o to i jako starostka. Bohužel se mi to stále nedaří. Je to i proto, že výroba skla ve Vlčí Úpici stojí. Proto jsem zprostředkovala, aby sklárnu město za korunu prodalo schopnému podnikateli Viktorovi Hořejšímu, který vlastní už sklárnu ve Velvarticích. Viktor přislíbil, že ve Čtrnáctce obnoví sklářskou výrobu. Ve městě by se snížila nezaměstnanost a oživila tradice, kterou naše sklárna započala jako první v Evropě už v roce čtrnáct set čtrnáct. Dnes se ukázalo, že pan Hořejší má se sklárnou jiné plány. Chci vám říct, že jsem byla podvedena. My všichni jsme byli podvedeni!“

Lidé tleskají, někteří se otáčejí na Julii, ta ale jen krčí rameny. Starostka na pódiu se mírně ukloní a usměje se.

„Ráda bych teď předala slovo panu Hořejšímu, on však náš meeting zbaběle opustil. Nevadí. Máme tu jeho báječnou dceru Julii a ta mně osobně stačí. Chci vás ujistit, že je pro mě velmi důležité, aby se tu znovu vyrábělo sklo.“

Několik lidí souhlasně vykřikuje: „Jo!“

Zatím jí aplaudují. Než ji sejmou.

„Nedopustím, aby v tomto historicky cenném prostoru vznikly jakési pofidérní nájemní byty,“ hřímá starostka.

Znovu se ozve potlesk, tentokrát ještě silnější.

Obhlížím terén, fotografuji. Podsaditý mladík s očima tatarského nájezdníka a s jakoby nepatřičným knírkem může dělat cokoli a stejně nezakryje, že pracuje jako policajt, i když je momentálně v civilu. Nosí příliš hladký sestřih a jeho kalhoty jsou na pravé straně mírně vyboulené, nosí u sebe zbraň. Na starostce visí pohledem. Jiným než Jonáš. Tím, co pro

něj nemám výraz ani šachovou pozici. Takhle se muži dívají na ženy, se kterými by chtěli strávit celý život. On ji však nedostane, nemá na ni a nejspíš si toho je vědom. Přesto ji chrání.

Erik začíná znovu rapovat. Trhanými pohyby se spolu s Julií blíží pod pódium. Stačí mu jedna ladná vteřina na cokoli.

„Tohle vždycky byla sklárna, chloubka Vlčí Úpice, místo, které vždy dodávalo našemu městu slávu. Je hanba, co se chystá, a já vám slibuju, že to tak nenechám!“ hřímá starostka.

Znovu potlesk. Šmrncovní mladík v klobouku vykřikne: „Skvělý!“ Žena se na něj červeně usměje, dobře se znají, ale jak moc, to vypočítat neumím. Ze starostky vyzařuje ohromná síla. Přesně ta, která do mě vstoupí, když dosáhnu strategicky vyhrané pozice. Jak říkával Bobby Fisher: „And now I crush you.“

„Děkuji vám, že jste dorazili na tento protestní meeting. Tímto oznamuji, že v blížících se komunálních volbách budu znovu kandidovat jako nezávislá na starostku, ovšem tentokrát už ne za Českou realitu, kterou pan Hořejší podporuje.“ Starostka se trochu zhoupne v kolenou a vítězoslavně si stoupne na špičky, i když na vysokých podpatcích to musí být nesmírně obtížné.

Jakýsi člověk vykřikne: „A za koho teda?“

„Nechte se překvapit.“

Opouští pódium. Nějak moc rychle. Touch-move rule. Dotknuto-hráno, jak se říká v šachu. Možná se té chyby dopustila kvůli příliš ostré barvě své rtěnky.

Vytáhlý blondák v mikině s nápisem *Holiday* se pustí do mladíka v klobouku.

„Ty vole, Kryštofe, říkals, že je domluvený, že to oznámí!“

„Bylo. Nevím, co zas sleduje...“

„Nedá se jí věřit.“

Chtěla bych se k nim přiblížit a dozvědět se víc, ale zase

se mi rozváže tkanička na vysokých šněrovacích botách, které budu nosit až do konce života, i když s tkaničkami mám potíže. Boty jsem podělila po babičce Růžence řečené Róze. Tkaničky mám zavázané natrvalo a obouvám se pomocí zipu po stranách. Jenže občas se stejně nějaká rozváže, což je nelogické. Sehnu se a snažím se ji zavázat. Koutkem oka spatřím, jak starostka pobíhá pod pódiem, její úsměv je tentam.

„Někdo mi z kabelky ukradl peníze! Neviděl jsi někoho, jak se ochomejtá kolem mé tašky?!“ zeptá se Kryštofa, což je muž v klobouku, jak už vím.

Ten na ni místo odpovědi vyjede. „Zuzano, proč jsi nedržela naši dohodu?!“

Starostka se neuroticky hrabe v tašce.

„Nechala jsem ji na paletě pod pódiem. Nevšimli jste si tam někoho?“

„Mělas oznámit, že kandiduješ za nás! Odstartovat tak naši kampaň! Slíbilas to!“

Zuzana nevnímá.

„Kdo to mohl bejt?“

„Kolik jsi v ní měla?“ zeptá se konečně Kryštof. Jeho blan-kytně modré oči pod černými vlasy, které z klobouku vykukují, působí skoro nepatřičně.

„Hodně. Panebože, to je malér. Někdo mi je ukradl!“

Zuzana se proplétá mezi lidmi a každého se ptá, jestli někdo nestál u praktikáblu pod pódiem. Nikdo si ale ničeho podezřelého nevšiml. Jakási zrzavá žena jí obětavě pomáhá, klečí na zemi, ale peněženka nikde.

Zuzana popadne Erika za rameno: „Eriku, nevíš, kdo mi mohl vytáhnout z tašky peníze?“

Erik se bojovně napřímí.

„Chcete říct, že jsem je ukradl já?!“

„Nic takovýho neříkám. Jen jsem tě viděla, jak kolem ní rapuješ.“

„No jasně, jsem Rom. Chcete mě snad prohledat?!“

„Nemyslela jsem to tak!“

„Jste rasistka a to se nezmění, ani kdybyste kandidovala za pánaboha.“

Erik soptí, Zuzana teď vypadá vyplašeně. Přistoupí k nim neupravená hnědovláska.

„Neblbni, Eriku...“

Erik se jako mávnutím kouzelného proutku uklidní a obejmeme Julii kolem pasu. Odcházejí.

Zuzana stojí jak opařená a dívá se zoufale na druhou ženu.

„Měla bych mu to nějak vysvětlit... Nebo ty...“

Tmavovláska jen krčí rameny. „To půjde těžko, je na to citlivý.“

Dívám se na ně, jako bych seděla v biografu a sledovala nějaké sci-fi. Zapomínám, proč jsem tady. Tolik nových zvláštních lidí! Neznám žádné takové, v Praze lidé vypadají jinak a v Izraeli už úplně.

„Paní starostka se s tebou teď asi nepřivítá,“ vyruší mě Jonáš z úvah.

Se zájmem sleduji, jak Zuzaninu peněženku hledají teď úplně všichni, kdosi dokonce vlezl pod pódium.

Jonáš mě nekompromisně popadne za rameno.

„Svačinka.“

Nechávám se odvést pryč.

~~~

Nejenom že penzion, ve kterém máme přespát, vůbec není útulný, ke všemu to v něm páchne. Ještě že zítra odjíždíme. Ale člověk se má snažit na všem najít aspoň nějakou pozitivní věc. Podaří se. Šváby jsem tu nepotkala.

Přesto jsem nemohla vůbec usnout, pokoušela jsem se všem lidem z protestního meetingu přidělit nějakou šachovou figurku, ale byla jsem bezradná, což nesnáším.

Poslouchala jsem zvuky místní noci a skutečně se mi zdálo, jako bych slyšela úpění. Na Googlu jsem si vyhledala tu místní pověst. Zuzana ji necitově přesně, vlci tu podle ní vyjí vždy, když se má stát nějaké neštěstí. Nevěřím na pověry, přesto jsem vstala a zaťukala na Jonáše, že bychom si zahráli, abych se uklidnila. Ale jeho pokoj byl zamčený a nemohla jsem se na něj ani dobouchat. Jonáš spal jak špalek, úpění neúpění. Teprve když jsem si na chodbě vykourila noční doutník, tíseň odešla a v jednu čtyřicet sedm jsem usnula. Ráno jsem vstala velmi brzy a otevřela tablet, partie mi nedovolovala dospát. Dumám nad dalším tahem protihráče neboli má hlava se rozpoltí na dvě Alice. Která z nich je lepší šachistka? A která je lepší člověk? Jaký to má význam být dobrým člověkem?

Do dveří vrazí Jonáš. Na sobě má zelené trenýrky, což může znamenat jediné.

„Promýšlím partii,“ vylouvám se.

„Alice, víš přece, že nesmíš hrát sama se sebou!“

„Tys tu v noci nebyl? Bušila jsem na tebe.“

„Asi jsem spal, co já vím. Pojď, jdem běhat.“

„Tak si se mnou zahraj ty.“

„Nemůžeš pořád jenom myslet na šachovnici! Víš, že máš běh doporučenější od psychiatra.“

„Vždyť tobě se taky nechce...“

„Ale jdu.“

Vchází dovnitř, podává mi moje pro změnu oranžové trenýrky a já vím, že jestli nezačnu hodně kňourat, tak úprku napříč Vlčí Úpicí neuniknu. Zakňourám tedy, jak nejvíc po ránu dokážu.

„Žádný divadýlko.“ Jonáš mě vesele dlobne do zad. Hlavně se moc nesmát, to je moje zásada.

„Čekám venku.“ Svižně opouští pokoj.

Trochu víc vděčnosti, že je se mnou, že má práci, že jsem

jeho práce, by mu neškodilo. Neočekávám, že mi to bude dávat najevo. Stačilo by, aby neprudil. Dobře, беру, asi trochu musí, je poctivý a zodpovědný. *Matka ho najala před třemi lety, dvěma měsíci a třemi dny.* Jsme spolu už dost dlouho.

Tehdy už jsem žila v Česku, kam jsem utekla hned po návratu z blázince. Nechala mě tam zavřít na Eliashův popud. Našli ten nejlepší v Izraeli, ale stejně. Když mě pustili, utekla jsem do našich rodných Čech za babičkou Růženkou řečenou Rózou. *Od matky.* Chtěla jsem studovat a žít normálním životem. Bez šachovnice. Jenže jsem to nevydržela a brzy jsem si našla šachový oddíl. Začala jsem se účastnit turnajů. Jonáše jsem potkala na jedné soutěži družstev. Porazil mě brilantním způsobem, místo pozdravu jsem řekla jen „do prdele“. Nějak ho to zaujalo. Nabídl mi, že si spolu ještě sedneme v nedalekém bufetu k analýze partie. Poučoval mě, předváděl se. Z literatury, filmu i péček jsem věděla, co to znamená. Ale byla jsem v klidu, protože nic takového v mém případě nebylo možné. Ostatní šachisté mě před Jonášem varovali. Dozvěděla jsem se, že patřil k české špičce, jenže pak začal pít a postupně se z něj stával loser. Po pár letech mu nezbývalo než hrát domácí nižší soutěže družstev za míň peněz. Věnoval se trénování amatérů za stovku na hodinu a celkem živořil. Já ale na žádná varování nedávám. Připadalo mi, že bych se od něj mohla hodně naučit. Vyprávěla jsem o něm matce po Skypu. Když přijela do Prahy, sešla se s ním. Asi ji nějak okouzлил, protože mu nabídla, aby mě trénoval, že mu bude platit pět set korun na hodinu. Okamžitě to přijal. Naše tréninky vzal za své. Od té doby mě nejenom trénuje, ale také se stal mým manažerem. Proto jsme tady.

Takže se rovněž navléknu do trenýrek, a abych si nepřipadala tak blbě, narážím si na hlavu kulicha, i když je září. Bude se mi potit hlava. Čímž se dobře propláchne. Vycházím ven.

„Call me, when you'll arrive from Munich, I'll go for you. Thank you very much, Mr. Konichiva, you are very kind. See you,“ do uší mě uhodí Jonášova příšerná angličtina, mám co dělat, abych nevyprskla smíchy. Jonáš na oplátku zas sjede pohledem mého kulicha.

„Chrání mě před bombardováním. A před tvou angličtinou,“ vysvětlím, jako bych mu právě dala šach, takže komentář spolkne dřív, než ho vyřkne.

„On vážně přijede?!“ odvádím řeč k podstatnému.

„Fakt! Chápeš to? Opravdu chce v týhle díře uspořádat první ženskej turnaj v šachu na světě! S tvojí účastí! Přijely by sem nejlepší světový šachistky! Už na to sehnal prachy!“

Jonáš mává rukama do všech stran, směje se a vypadá, jako by před něj postavili ten největší kornout pistáciové zmrzliny na světě s čokoládovými oplatkami.

„Jak se ti to podařilo?“

„Já vlastně nevím. Do jednání vstoupila i starostka. Ona je neskutečně schopná. Nachytala ho na hesla typu *Šachy za záchranu sklárny* a podobně. A taky na ten neuvěřitelnej industriální prostor, kterej by všude v Evropě opatrovali a ve Vlčí Úpici pustne.“

„Stejně to nechápu. Konichiva sem přijede z Mnichova?“

„Není to daleko. Má tam nějaký jednání.“

„Co on je vůbec zač?“

„Jeden z nejschopnějších šachovejch manažerů. Je strašně bohatěj. Proto si může dovolit udělat takhle výstřední věc.“

„Uspořádat první ženský šachový turnaj v takové prdeli?“

„Přesně tak. V polorozpadlý sklárně. Kterou do tý doby dají trochu do pořádku. Za peníze všech sponzorů, který už sehnal. Nejdřív opraví jednu malou část, pouze pro potřeby turnaje. Účastníci budou bydlet v jakémsi nóbl wellness centru, Bylinkový ráj se to jmenuje. Starostka věří, že turnajem sklárnu proslaví a pak sežene sponzorů ještě víc. Simultánka

má být vlastně takovým malým předstupněm akce, kterou paní starostka nazývá Šachy pro sklo.“

„Vědí o tom ty Dobré Duše?“

„Myslím, že ne. Ještě to není všechno dojednaný, držej to v tajnosti. Proto sem Konichiva přijede. Má jednání i se starostkou. A tebe chce vidět.“

„Pořád nerozumím tomu, proč zrovna na nějaké trapné simultánce s místními amatéry.“

„Zná tvé partie. Chce tě poznat osobně. Taky mu samozřejmě někdo neopomněl říct o tvých psychických problémech.“

„Ty už nemám!“ vyhrknu, i když my oba víme, že svých potíží se nikdy zcela nezbavím, i kdybych běhala ultramaratony.

„Jasně že ne.“ Jonáš se mnou tu hru hraje. „Proto budeš stát vedle nejlepších šachistek světa! Snad. Jestli tu smlouvu s ním vážně podepíšem, jsme za vodou! Jsou tam pro všechny šachistky neskutečné finanční podmínky.“

„Udělám všechno pro to, abych byla dneska dobrá...“

„A proto musíš co?“

„Ještě si přehrát tu partii,“ odpovím s nadějí, že se vrátíme do hotelu.

„A taky běhat.“

Protáhnu obličej, jak nejvíc to jde.

„Proooč?!“

„Běh je ideální doplněk pro tvůj mozek,“ sdělí mi v klusu to, co do mě už dlouho hustí.

Vydávám se pomalu za ním a hlasitě nadávám, což nevedí, protože nikde není ani živáčka. Vlčí Úpice spí. Všichni zmizeli, vypařili se. Dívám se do oken domů, které mívám, a vidím jen vikslajvantové krajkové záclony, muškáty a někdy zataženou roletu. Nepůsobí to tu dvakrát vlídně. Ostatně ani já nepůsobím dvakrát vlídně. Do prdele.

Běžím teď po silnici, míjím místní plakátovací plochu, mají ji polepenou mnohem hustěji, než jaké je osídlení městečka. Zastavuji. Dívá se z ní Lady Dangerous, žena ze včerejška. Rentgenuji vyretušovanou fotografii s perfektním úsměvem, perfektním obličejem, perfektní růží na rtech. Matku jsem takhle vídala často, vždycky mi připadala neznámá, nepřijemná a vzdálená, na fotografiích jsem k ní pociťovala jenom lhostejnost. Sáhnu na plakát ukazováčkem a pohladím tu ženu po vlasech... po papíře. STAROSTKA ZA DOBRÉ DUŠE, hlásá nápis. Tak přece! Už to pustili ven.

Čtu text pod fotografií – *Starostka Zuzana Kuzmová kandiduje v komunálních volbách za DD.*

„Alice!“ Uřícený Jonáš na mě mává. „Eště kousek!“

Nečeká, hned se zase otočí a mizí mi z očí. Vydávám se tedy za ním.

Míjím další plakáty, polepili jimi snad celé město! Všechny si je prohlížím, můj způsob běhu to umožňuje. Zjišťuji, že Dobré Duše se nechtějí vydávat za politickou stranu, říkají si občanské sdružení. Kromě nich na ploše visí také plakáty s místními politiky z České reality. Tu znám. Vypadají stejně jako pražští leaderi, všichni mají stejný strýčkovský úsměv v bezvýrazném obličejí... Na jedné fotografii spatřím muže ze včerejška, který srazil Erika. Vypadá na ní ještě hůř než ve skutečnosti, jeho krokodýlí oči jako by vystupovaly ven ze zdi, mám pocit, že kamkoli se pohnu, ten muž mě sleduje. Plakáty Dobrých Duší působí mile a provokativně, zvláště pokud je na nich starostka. MÁME DOBRÉ DUŠE. A jinde: DOBRÁ BUDOUCNOST V NAŠICH DOBRÝCH DUŠÍCH. Načež spatřím, že kousek dál visí malý, amatérsky vyrobený plakátek s mou fotografií, staženou z internetu, nad šachovnicí. ZNÁMÁ ŠACHISTKA ALICE ŠÍMA SEHRAJE SIMULTÁNKU S NAŠÍM ŠACHOVÝM ODDÍLEM. Izraelská vynechali. Celý ten obrázek vypadá, skoro jako bych byla úpická šachistka. Raději se dám do běhu.

O kus dál spatřím dva lepiče plakátů. Jeden z nich má na hlavě klobouk. Kryštof a jeho kamarád, dobře si je ze včerejška pamatuji.

„To mám jako přelepit plakát České reality?“

„No jasně, nepárej se s tím,“ pobízí ho Kryštof.

Stojím opodál a oni si mě nevšímají.

„To se nesmí.“

„Koho to zajímá? Jsme Dobrý Duše. Můžem všechno.“

Ten první tedy po chvilce váhání přelepuje plakát České reality Zuzanou.

Kryštof přelepuje Dobrými Dušemi zase mě. Tak to ne.

„Co děláte?!“ vyjedu na něj.

„Politiku. A ty?“

„Šachy.“

Nesnáším, když mi někdo v češtině tyká, aniž bych mu to nabídl, proto nejsem přátelsky naladěna. Prohlíží si mě, hlavně kulicha pochopitelně, a usmívá se, což je překvapivé. Dívá se z fotky na mě a porovnává nás. Nejsme si podobné, přesto ho to napadne.

„Ty seš ta šachistka?“

„Do prdele, jsem. A vy jste idiot.“

„Proč myslíš?“

„Protože se mě chystáš přelepit.“

„Promiň. Už ne.“

Omluvil se. Zvláštní. Upřeně na mě hledí těma svýma pomněnkovýma očima. Ještě zvláštnější.

„Víš, že na šachistku seš dost hezká?“

Což je drzost. Za á – hezká nejsem, za bé – to sem nepatří. Proč vnáší do mé nepřátelské konverzace chaos? A proč mě to těší?!!

Narážím si kulicha hlouběji a utíkám.

~~~

Oblepili celé městečko. Na jednom plakátu už má starostka přimalované upíří zuby. Stihli to rychle. Komu vadí Dobré Duše a proč? Nebo jde o vtip?

Za představitele dobra se považují andělé. Andělé jsou tak dobří, že tvrdnou na místě. Judaismus na ně nahlíží jako na poslušné nástroje Boha bez možnosti jakkoli se vylepšit či zhoršit. Člověk se ovšem hýbe, posunuje. Znamená to, že se setkává s různými pokušeními. Má možnost buď podlehnout, nebo odolat a růst. Ovšem já se ptám: když podlehneme, tak nerosteme? Odolávají přece jen andělé a ti se nepohnou! Jak to tedy je?! Nevysvětlitelné věci mě rozčilují. Dobro rovná se chaos. Potřebovala bych si ho zařadit do jasné kategorie, zapsat do tabulek, rozestavět na černobílá políčka.

Běžím Vlčí Úpicí a pokouším se představit si, jaké to asi je narodit se tady. Co bych dělala, kdyby se mi to přihodilo? Stala bych se šachistkou? Chodila bych do místního šachového klubu Vlček? Pozorovala bych svět schovaná za záclonou ve svém domku?

Vzpomínám si docela dobře, jak ve mně matka objevila nadání k šachu. Byly mi tři a bydleli jsme tehdy ještě v Americe v tom pětipokojovém bytě na Manhattanu s jejím tehdejším manželem Davidem, kterého jsem měla moc ráda a brala jsem ho jako tátu. Vlastního tátu jsem nikdy nepotkala, protože zemřel, než jsem se narodila. V kuchyni jsme měli černobíle kostkované dlaždice, fascinovaly mě. Pořád jsem po nich chodila sem a tam, nebyl na nich chaos jako všude kolem. Když mě matka víceméně z legrace naučila skákat první šachové tahy, udivilo ji, jak rychle jsem je pochopila a aplikovala. Vysvětlila mi další. Brzy jsem skákala jednodušší šachové partie.

Od té doby dělala všechno pro to, aby mě k šachu vedla. Zdůrazňovala mou mimořádnost a vysokou inteligenci, jako

by tím chtěla sama sobě dokázat, že není jen blbá modelka, když porodila šachistku.

Zastavuji. Rozvázala se mi tkanička. Už dávno mě opustila naivní představa, že se tkaničky dají zavázat tak, aby vydržely. Se skloněnou hlavou registruji ve svém zorném úhlu zvláštní výjev: po silnici kráčí malá holka v pyžamku. Jde důstojně, jako by nesla posvátné svitky, nedívá se napravo nalevo, kráčí jako by na světě neexistovalo nic než chůze. Působí jako zjevení.

Dojde až ke mně, zastaví se a zadívá se na zohyzděný plakát. Poznávám v ní dítě, které na meetingu držela v náručí žena pod pódiem.

„Proč chodíš po ulici v pyžamu?“ zeptám se, ačkoli není mým zvykem klást otázky policejního charakteru.

„Proč běháš v kulichu?“ upře na mě sveřepý pohled až příliš modrých očí, do kterých jako by se vylilo celé nebe.

„Dobrá otázka,“ musím uznat. „Neztratila ses?“ Opět porušuji svoje zásady.

„Já ne, to máma,“ praví holčička.

Přemýšlím o její odpovědi a přitom si ji prohlížím. Blondaté nečesané vlásky má na temeni hlavy zacuchané do mnoha droboulinkých uzlíků a na jejím pyžamku jsou sloni. Mají všichni zvednuté choboty, jako by se chystali zatroubit. Možná by měli.

Přede mnou stojí charizmatická osůbka vyzářující takovou sílu, že to v jejím věku může být nebezpečné.

„Kam jdeš?“ zeptám se.

„K babičce.“

„Doprovodím tě, ano? Mohla by ses ztratit.“

Ještě nikdy jsem neměla potřebu někoho chránit.

„Je to hned támhle,“ holčička ukáže prstíkem směrem k zatáčce.

„Přesto by mi bylo ctí.“

Usměje se. „Ztratím se až potom,“ oznámí mi.

Beru ji za ruku, i když se zásadně nikoho nedotýkám. Má ji malinkou a důvěřivou, přesto mě pevně stiskne.

Branka rodinného domku je zavřená, holčička protáhne ruku šprušlemi a vezme zevnitř za kliku. Dobře to tu zná. Stiskne zvonek na domovních dveřích a vzápětí je otevře pohledná odbarvená blondýna. Nic na tom nemění fakt, že jí už klidně může být tak šedesát a že zrovna nevyniká vkusem. Hezká je i tak. Při pohledu na vnučku v pyžamku se zděsí.

„Sárinko?!“

Hned ji bere do náruče a Sára se k ní přitulí.

„Babíí! Já nevím, kde je máma.“

Žena se zamračí.

„Já se z ní zblázním! To je pořád něco... Ona přijde, neboj. Pojd', udělám ti něco dobrýho.“

Teprve teď jako by si uvědomila mou přítomnost. Nemá z ní radost. Sjede mě pohledem od kulicha po paty.

„A vy jste kdo?!“

„Moje kamarádka,“ odpoví místo mě Sára.

„Odkud ji znáš?“ Žena sevře úzké rty, což ji hyzdí.

„Od mámina plakátu s upíříma zubama.“

Přešlápnu.

„Raději jsem Sáru doprovodila. Jmenuji se Alice Šíma.“

„To je česky?“ zeptá se podezřívavě.

„Jak chcete,“ pokrčím rameny.

„Cizáky tu nechťej,“ usměje se Sára, „ale pojd' dál, babička ti udělá kafe.“

Dokonce i já pochopím, že nejsem vítána.

„Tak pojd'te,“ svolí žena nerada a také se představí, byť s jistou odměřeností. „Marie Staňková, těš mě.“

Než začne dělat kávu, seznámí mě s manželem Janem Staňkem, nabručeným to důchodcem rozvalujícím se na pes-tře květované sedací soupravě.

„Posad'te se,“ nabízejí mi, ale v obývacím pokoji se sektorovou stěnou plnou zlatých hrníčků, talířů a barevných skleněných suvenýrů bych si připadala poněkud nesvá.

„Ne, děkuji. Musím běžet, a to doslova. Ani tu kávu si nedám. Jen bych si u vás odskočila. Do prdele, máte záchod?“

Marie Staňková otevře ústa, jako by chtěla křičet o pomoc, pak se ale vzpomene, zachmuří se a oduští: „Tudy, prosím.“ Ukáže na dveře do chodby.

Když mi v dětství bylo řečeno, že lež má krátké nohy a daleko nedorazí, hned jsem to vyzkoušela. Od té doby lžu často a ráda. V šachu se lži říká taktika. V tomto případě bych to ale spíš nazvala výzkumem. Předstírám, že jdu na záchod, abych zjistila, jak můžu být někomu podezřelá jen proto, že nemám přechýlené příjmení. Přitisknu ucho na dveře.

Sáře pustili pohádky, aby mohli v klidu rozebrat situaci. Hlasům v televizi nerozumím, ale Staňkovým ano, stojí hned za dveřmi.

„Úplně na malou kašle. Přišla vůbec domů?“ slyším Staňka.

„Ty myslíš, že bych tam Sárinku nechala samotnou?!“ ohradí se Marie.

„V kolik ses vrátila? Ani jsem tě neslyšel.“

„Přijela jsem hned, jak Zuzana dorazila. Už jsi spal.“

„Takže ona pak ještě odešla a malou tam nechala samotnou...“ přemýšlí nahlas Staněk.

Poslouchám, nedutám. Je nesmírně zajímavé stát za dveřmi cizích domovů. Je to dokonce zajímavější než luštit šachové úlohy od Kinga a Horowitze.

„Randí po nocích. Není to poprvý...“

„Když ona moc nemá kdy jindy. Teď už vůbec ne.“

„Zavolám jí.“

Marie Staňková zesílí hlas, aby ji vnučka slyšela: „Chutná ti ta bábovka, Sárí?“

„Nebere to.“

„Bábovka je nejlepší, babí.“

Staňková teď ztiší hlas přesně tím způsobem, který si pamatuju z dětství. Když dospělí říkali něco nevhodného pro děti.

„Někdy mě napadá, že je škoda, že se Sára nenarodila Kláře...“ Staňková ztiší hlas ještě víc, napínám uši. „Představ si, že dokonce už i Sára včera řekla Kláře, že máma není dobrá máma. A že má radši Kláru.“

„Děti toho napovídaj. Nedělal bych z toho vědu..“

„Ale stejně. Musím Zuzaně domluvit. Neuvědomuje si, jak svou ambiciózností tomu dítěti škodí.“

„Co si to šeptáte?“ zajímá se Sára.

Už jsem pryč příliš dlouho.

Nakouknu do pokoje a loučím se. Sára na mě zamává. Pyžamko už jí převlékli, sloni odešli, zamířím za nimi.

~~~

Vedle mě kluše v mém tempu Jonáš, vrátil se. Myslí, že jsem si dala pauzu, nevšiml si, že jsem odběhla na návštěvu. Po chvíli zrychlí. Vzdálenost mezi námi se opět zvětšuje, zanedlouho na cestě osamím.

Brzy se dostaví životabudící běžecký pocit, jako bych běžela nějakým samospádem, poháněna zvláštní silou. Nemohu se zastavit, jsem jako vodní mlýn, perpetuum mobile, neklid i úzkost se rozplývají, zhluboka vdechuji svěží ranní vzduch. Ač nerada, musím dát Jonášovi za pravdu, běh mi prospívá. Vědci odhalili, že pomalé běhání je jako droga, neboť působí na stejné oblasti mozku jako kofein, čokoláda nebo sex, což nemohu posoudit.

Jonáš na mě mává, pobízí mě. Zabočím doprava, aby na mě nemohl dozírat.

Ocitám se ve dvoře sklárny, jsem teď na druhé straně

než včera. Nikdo tu už není, proti mně se tyčí jen komín. Také mě láká na něj vylézt, i když se bojím výšek, jsem neohrabaná a kromě šachů se zásadně nikam nedrápu. Komín mě ale k sobě vábí, jako by mě hypnotizoval. Přistoupím blíž a zakloním hlavu. Dohlédnu až k místu, kde se špice zabodává do nebe, nemohu od toho bodu odlepit oči. Udělám ještě jeden krok... načež zakopnu. O tkaničku to tentokrát není. Padám a zůstávám ležet na zemi. Namlela jsem si koleno. S obtížemi se sbírám, bolí to, ale ustrnu v půlce pohybu.

Před sebou spatřím obličej mrtvolý.

Zajímavé.

Nepohnu se. Nekřičím. Neutíkám. Jen se dívám.

Podobnou jsem už viděla. Jednu věc měly obě mrtvolý společnou: Lady Dangerous číslo tři.

Do objektu továrny vbíhá Jonáš.

„Kde seš, prosím tě?!“

„Tady,“ oduším až příliš věcně, takže zpozorní. Načež předvede, jak má vypadat správná reakce na nález mrtvého člověka. Šíleně zaječí.

Pozoruji ho. Studuji, jak má vypadat setkání se smrtí. Jako by stál na jevišti.

Jonáš vykoktá: „Proboha, vždyť je to...“

„Mrtvola,“ napovím mu.

„No ano, ale není to...“

„Starostka.“

„Ježišmarja!“

To se v Izraeli neříká.

Zatímco Jonáš sahá po telefonu, pozorně se rozhlížím. V hlavě si přehrávám rozhovor manželů Staňkových slovo od slova.

~~~

Na to, že jeli z okresního města, dorazili rychle. Nejdřív tu zaparkovalo pomalované auto, z něj vystoupili dva uniformovaní policisté, které přivolal Jonáš. Vzápětí přijel osobák se dvěma kriminalisty, jeden starší a suverénnější s počínající pleší, může mu být tak pětáctyřicet, a v závěsu za ním se objevil jeho kolega. Je to onen podsaditý mužík s nepatřičným knírkem a špatně ukrytým revolverem, který na meetingu tak oddaně hleděl na starostku Kuzmovou. Nás si zatím nevšímají, takže mohu v klidu sledovat způsob, jakým pracují. Nepřipadají mi právě bystří.

Přijíždí též policejní technik s dalšími lidmi. Celý objekt oblepují policejní páskou. Ze sanitky vystupuje lékař v civilu a začíná ohledávat mrtvolu. Vidím, že se Jonášovi dělá špatně, což mi nepřiznává, a tak se jenom dívám a přemýšlím, jak tuhle hru poskládat na šachovnici. Zatím nemám nejmenší tušení.

„Stačí fotodokumentace, nebo se bude točit i na kameru?“ ptá se technik.

„I na kameru,“ odpovím.

Kriminalista suverén, k němuž otázka mířila, mě zpraží pohledem.

„I na kameru,“ potvrdí.

Přistoupí k němu policista v uniformě, tváří se důležitě. „Je sice trochu rozbitá, ale totožnost je jasná – je to naše starostka.“

„Cože?! Zuzana Kuzmová?!“

„Bohužel.“

Suverén vzdychne, jako by z rádia uslyšel špatnou předpověď počasí.

„To nám ještě chybělo... Asi vám nemusím říkat, že čím pozdějc se to dozvedí média, tím líp.“

Lékař zatím mrtvé vyhrnuje šaty a zkoumá posmrtné skvrny.

„Opravdu to vypadá na pád z výšky,“ oznamuje. Zkouší ještě hybnost kloubů.

Suverén se zadívá na vrchol komína tak, jak jsem to před chvílí dělala já. Když zvrátí hlavu dozadu, jeho pár vlasů se odchlípnou a pod nimi se blýskne pracně zakrývaná pleš. Asi si to neuvědomil, protože si představuje, jaké to je letět shora dolů do náručí smrti.

„Předběžná doba smrti?“

„Někdy v průběhu noci, tipuju tak kolem dvanácté, posmrtná ztuhlost je zatím jen částečná. Skvrny vytlačitelné. Brzy to ale budeme vědět přesněji.“

Suverén se na mrtvolu zadívá nezúčastněným pohledem. Kolik jich asi už viděl, napadá mě.

„Je ještě něco, co bych měl vědět?“

„Nic mě nenapadá. Já jsem skončil. Takže jestli nic nemáte, pojedu.“

Suverén kývne. Knírač si ho bere stranou.

„Včera mluvila na meetingu. Byl jsem tam.“

„Co říkala?“

„Byla docela vostrá. Vystoupila proti Hořejšímu.“

„Vážně?!“ podívá se suverén a přehodí si prošeďivělou přehazovačku přes počínající pleš, díky čemuž se mu leskne jen polovina hlavy.

„Koupil od města za výhodných podmínek sklárnu s tím, že v ní obnoví výrobu skla. Předevčím se profláklo, že tu chce postavit luxusní byty. Hořejší je sponzorem místní České reality, která Kuzmovou při minulých volbách dosadila na post starostky.“

„Vím. Jako nezávislou.“

„Na to, že jste z okresního města, se docela orientujete v místní situaci.“

Suverén na pochvalu nereaguje, a tak kníratý pokračuje: „Teď se starostka dala dohromady s Déděčkama. Do včerejška to drželi v tajnosti.“

„Déděčka? To je zas co?“

„Nové občanské sdružení. Dobré Duše. Ráno se po celým městě objevily plakáty, že teď v komunálních volbách bude kandidovat za ně.“

„Dneska ráno? To už byla mrtvá!“

„Vypadá to tak.“

„Co ještě říkala na tom meetingu?“

„Že chce vylízt na komín... Dětský sen a metafora k malosti místních občanů, které chtěla pozvednout z popela.“

„Moc vtipný.“

Suverén si zapálí cigaretu. Vypadá unaveně, jako by ho to celé dost nudilo. Já ovšem špicuji uši a mám štěstí, že mi nikdo nevěnuje pozornost.

Musím myslet na Sáru, holčičku v pyžamku. Umřela jí máma. Asi o tom ještě neví. *Je o tolik mladší než já, když se mi to stalo!* Mám o ni obavy, aniž bych přesně věděla proč. Není to příjemný pocit.

„Zrovna dneska jsem si říkal: hlavně žádná mrtvola,“ povzdechne suverén.

„Tím jsi to přivolal.“

„Jak doma vysvětlím, že s nima na ty Kanáry nepojedu, to fakt nevím.“

„Kam jste to měli jet minule?“

„Už si to ani nepamatuju.“

„Třeba se to vyřeší rychle...“

„To by bylo fajn. Pepo, znals ji dobře, když seš odsud?“

„Odmalička. Hráli jsme si spolu na písku.“

„To by mohlo pomoct.“

„Myslíš, že ji z toho komína někdo shodil?“

„Těžko říct. Jak by ji dostal nahoru?“

„To je pravda.“

„Odhaduju, že skočila sama. Mohla mít nějaký problémy.“

„To se mi nezdá,“ namítá Pepa a suverén ho zpraží zlostným pohledem.

Mám co dělat, abych se jim do toho nevložila. Vrah mohl komín zvolit záměrně, aby je zmátl! Měli by přemýšlet o možných variantách, jak by ji tam mohl dostat. Mrtvou? Asi by byla těžká. Živou? Někdo se s ní mohl opít, mohla spadnout náhodou a ten člověk se bojí to říct, že by byl podezřelý. Mohl ji dolů strčit. Měli by zjistit, kdo všechno vidí na vrchol komína. Jenže žádné domy kolem nejsou... Dost asi napoví pitva.

Nenápadně učiním pár kroků směrem k mrtvole. Proč sem Zuzana šla? Měla tu s někým schůzku? Nebo už s někým přišla? Chtěla opravdu vylézt na komín a splnit si svůj dětský sen, nebo někdo zneužil metafory v její řeči a vraždu pojal jako výsměch jejím ideálům? Měla vůbec ideály? Takové otázky tu ale nikdo neklade. Suverén se už nejspíš těší k moři.

Jako by slyšel moje myšlenky, odhodí cigaretu, pohledem sjede naše fosforeskující trenýrky a přistoupí k nám. Před očima mi blikne legitimací.

„Meruna, dobrý den. Takže vy jste volal?“ zeptá se Jonáše. Mě ignoruje.

„Už jsem to říkal kolegovi,“ opakuje Jonáš. „Běhali jsme. Alice mi zmizela sem. Šel jsem za ní.“

„Viděl jste tu něco podezřelého? Nějaký další osoby například?“

„Ne, byl jsem v šoku, ale toho bych si všiml.“

Teď se Meruna obrátí na mě.

„A vy, slečno?“

„Nikdo tu nebyl. Víím to jistě. Já v šoku nebyla.“

To ho překvapí.

„Mluvíte, jako byste o mrtvoly zakopávala.“

„Tahle je teprve druhá.“

Meruna nevěří, myslí si, že jsem blázen. Znáím. Náš rozhovor přeruší technik.